

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl soudcem Mgr. Janem Šmakalem ve věci

žalobce: V. P. V.
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Václavkem,
sídlem Opletalova 1417/25, Praha,

proti
žalované: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,
sídlem Olšanská 2/2, Praha,

za účasti osob 1) A. T. V.
zúčastněných na 2) T. T.
řízení: 3) J. T.
zastoupena zákonnou zástupkyní T. T.
4) H. A. P.

o žalobě proti rozhodnutí žalované č. j. CPR-39673-2/ČJ-2025-930310-V223 ze dne 23. 12. 2025,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žádná z osob zúčastněných na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.

Odůvodnění:

I. Řízení před správními orgány

1. Krajské ředitelství policie Karlovarského kraje uložilo žalobci dne 25. 9. 2025 povinnost opustit území členských států Evropské unie podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Vyšlo z toho, že žalobce porušil povinnost vycestovat stanovenou výjezdním příkazem a od 31. 3. 2022 do 6. 4. 2022 pobýval na území České republiky neoprávněně, přestože byl se zrušením svého trvalého pobytu obeznámen. Krajské ředitelství policie zdůraznilo, že zrušení pobytového oprávnění žalobce bylo bezprostředním důsledkem jeho závažné trestné činnosti, za kterou byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce 11 let. Přihlédlo však k tomu, že žalobce má v České republice rodinu, a proto by správní vyhoštění představovalo nepřiměřený zásah do rodinného života. Zvolilo tedy mírnější opatření v podobě povinnosti opustit území.
2. K odvolání žalobce žalovaná přezkoumala rozhodnutí krajské ředitelství policie a plně ho potvrdila. Podle žalované byly splněny veškeré zákonné podmínky pro vydání rozhodnutí podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žalovaná doplnila, že žalobce nelegálně setrval na území i navzdory pravomocným rozhodnutím, která jej k vycestování jednoznačně zavazovala. Žalobcovy rodinné vazby byly již v minulosti podstatně oslabené v důsledku dlouhodobého výkonu trestu. Žalobce ani jeho manželka neuvedli nic, co by svědčilo o existenci nezastupitelné osobní role žalobce v rodině, na níž by bylo možno stavět závěr o naprosté nezbytnosti jeho setrvání na území. Podle žalované žalobce sám způsobil situaci, v níž se nyní nachází, a nemůže očekávat, že rodinné vazby nahradí absenci pobytového oprávnění. Zhodnotil rovněž, že návrat do České republiky není absolutně vyloučen, neboť žalobce může žádat o krátkodobá víza.

II. Řízení před soudem

Žaloba

3. Žalobce brojil proti napadenému rozhodnutí zejména z toho důvodu, že podle jeho názoru správní orgány neprovedly komplexní a individualizované posouzení dopadů rozhodnutí do jeho rodinného života, jak to vyžaduje čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a § 174a zákona o pobytu cizinců. Podle žalobce se žalovaný zaměřil především na jeho dřívější trestnou činnost, aniž by posoudil jeho současnou životní situaci a míru integrace v českém prostředí. Žalobce po výkonu trestu vede řádný život, žije dlouhodobě se svou manželkou, která trpí zdravotními obtížemi, a je plně začleněn do každodenního rodinného fungování. Zdůrazňuje rovněž, že všechny jeho děti se narodily v České republice, jsou jejími občany a celý rodinný život je trvale situován na území České republiky.
4. Žalobce rovněž namítl nedostatečný výklad čl. 8 Úmluvy, který podle jeho názoru vyžaduje kumulativní splnění dvou podmínek – zákonnosti zásahu a jeho nezbytnosti ve veřejném zájmu. Samotný nelegální pobyt nelze považovat za ohrožení veřejného pořádku, a proto nelze rozhodnutí označit za nezbytné. Dále upozorňuje, že povinnost opustit území má v jeho případě stejné důsledky jako správní vyhoštění, protože s ohledem na záznam v rejstříku trestů je vysoká pravděpodobnost, že nebude schopen získat žádné pobytové oprávnění, a tedy se k rodině nebude moci vrátit. Žalobce poukázal na judikaturu připouštějící výjimečné situace, kdy nelze uložit ani povinnost opustit území,

neboť by to bylo v rozporu s požadavkem přiměřenosti.

Vyjádření žalovaného

5. Žalovaná ve svém vyjádření setrvala na tom, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem i relevantní judikaturou. Správní orgány shromáždily dostatečné skutkové podklady, které jednoznačně potvrzují, že žalobce pobýval na území České republiky neoprávněně a nerespektoval svou povinnost vycestovat. Podle žalované byla rozhodnutí dostatečně odůvodněna, přičemž žalobní námitky se obsahově shodují s námitkami odvolacími, jimiž se správní orgány již zabývaly. Rozhodnutí bylo vydáno za účelem ochrany veřejné bezpečnosti, přičemž dodržování pravidel pobytu cizinců je součástí tohoto veřejného zájmu.
6. K rodinným vazbám žalobce žalovaná uvedla, že si je vědoma jejich existence, avšak má za to, že nebyly takové intenzity, aby mohly odůvodnit neuložení povinnosti opustit území. Žalobce byl více než osm let ve výkonu trestu, během něhož byly jeho rodinné vazby fakticky přerušeny. Podle žalované nelze přehlížet, že žalobce svou situaci způsobil vlastním jednáním, a to včetně ztráty pobytového oprávnění. Uvádí rovněž, že možnost návratu žalobce do České republiky není absolutně vyloučena, a proto rozhodnutí o povinnosti opustit území nelze považovat za zásah nepřiměřený.

Vyjádření osob zúčastněných na řízení

7. Syn žalobce, tj. osoba zúčastněná na řízení 1), uvedl, že žalobce je jedinou osobou schopnou zajišťovat každodenní péči o matku, která trpí zdravotními obtížemi. On a sestra žijí a pracují v P. a nemohou se do A. přestěhovat. Zdůraznil své pevné osobní, rodinné a ekonomické vazby k České republice, které podle něj vylučovaly možnost přesídlení celé rodiny do Vietnamu. Uvedl rovněž, že žalobce po výkonu trestu vedl řádný život a že vyhoštění by mělo pro rodinu závažné a nevratné důsledky, včetně ohrožení matčina zdraví a zpretrhání vazeb s vnučkou.
8. Dcera žalobce, tj. osoba zúčastněná na řízení 2), uvedla za sebe a vnučku žalobce (osobu zúčastněnou na řízení 3), že žalobce měl dlouhodobě vybudovaný silný vztah k nezletilé vnučce, na jejíž výchově se aktivně podílel, a jeho vyhoštění by pro vnučku znamenalo nenahraditelnou ztrátu přímého kontaktu s prarodičem. Zdůraznila rovněž zdravotní stav matky, která podle ní potřebuje každodenní péči a je na žalobci plně závislá; v případě jeho odchodu by zůstala v místě bydliště bez jakékoliv pomoci. Poukázala také na to, že žalobce žil v České republice přes čtyřicet let, ve Vietnamu již nemá žádné vazby a nucený návrat by znamenal jeho izolaci v cizím prostředí
9. Manželka žalobce, tj. osoba zúčastněná na řízení 4), ve svém vyjádření vylíčila životní příběh rodiny, která žije v České republice již několik desetiletí. Se žalobcem uzavřela manželství v roce 1989 a od té doby spolu vychovali dvě děti, které se v ČR narodily, vyrostly, vystudovaly a nyní zde pracují. Obě děti jsou českými občany a rodina je podle jejich slov plně etablovaná na území ČR. Pro žalobce Česká republika představuje skutečný domov, neboť jeho rodiče již nežijí a ve Vietnamu nemá žádné příbuzné ani sociální vazby. Po propuštění z výkonu trestu se žalobce choval vždy řádně, dodržoval zákony a pravidelně docházel na příslušné úřady, kde byl hodnocen pozitivně. Pomáhal také v místní komunitě, kde díky znalosti českého jazyka zprostředkovával komunikaci mezi místními úřady a vietnamskými občany. Jeho přítomnost je pro ni významná nejen

emočně, ale i prakticky, neboť se potýká se zdravotními obtížemi a potřebuje každodenní pomoc. Zdůraznila, že další odloučení od manžela by pro ni bylo velmi obtížné psychicky i zdravotně a že rodina by se ocitla v narušené situaci.

Ústní jednání

10. Při ústním jednání žalobce setrval na žalobě i jejích důvodech. Uznal, že v jeho případě neexistuje žádná jedna konkrétní skutečnost, která by znemožňovala jeho vycestování, všechny jednotlivé okolnosti jeho rodinného a soukromého života ve svém souhrnu však jednoznačně svědčí o nepřiměřenosti povinnosti opustit území ČR. K dotazu soudu žalobce uznal, že je v zásadě možné, aby do země původu vycestoval sám, nebo naopak i s manželkou. Ve skutkových okolnostech případu (těžiště rodiny v ČR a délka pobytu, věk a zdravotní stav) však jde o velmi závažný zásah do jeho vlastního života i života rodiny, který není vyvážen žádným veřejným zájmem. K dotazu soudu na povahu péče, kterou manželce poskytuje, žalobce popsal, že jde v zásadě o běžnou podporu v rámci fungujícího manželského páru vyššího věku. Dohlíží na to, aby jeho manželka brala léky, kontroluje její zdravotní stav a zajišťuje běžnou či akutní lékařskou péči.
11. Osoby zúčastněné na řízení 1) až 3), tj. syn, dcera a vnučka žalobce, se vyjádřily v obdobném duchu, jako ve svých písemných podáních. Žalobce z jejich pohledu řádně vykonal trest odnětí svobody a následně žít spořádaným životem. Tím v zásadě odčinil, co bylo třeba. Z hlediska fungování rodiny je přítomnost žalobce velmi důležitá, neboť osoby zúčastněné na řízení 1) až 3) žijí odděleně v P. a nemohou osobně pečovat o osobu zúčastněnou na řízení 4), tj. manželku žalobce a matku osob zúčastněných 1) a 2). Odchod žalobce do země původu bude mít vliv na fungování rodiny, protože dojde k přetržení rodinných vztahů a zmenšení již tak relativně malého rodinného kruhu. Dcera žalobce se pak vyjádřila v tom smyslu, že sama vyrůstala bez prarodičů a proto nepřeje takové vyrůstání své dceři. Zároveň by přítomnost obou prarodičů na území ČR přispěla tomu, aby se mohla po období bezprostřední péče o dítě mohla vrátit do práce.
12. Osoba zúčastněná na řízení 4) se při ústním jednání vyjádřila pouze stručně kvůli omezeném ovládnutí českého jazyka. K výslovnému dotazu soudu však souhlasila s tím, aby jednání proběhlo bez přítomnosti tlumočníka s tím, že případné nesrozumitelnosti přetlumočí osoby zúčastněné na řízení 1) a 2). S přihlédnutím k tomu, že všichni členové rodiny zjevně postupovali ve shodě a nebyl žádný zřejmý rozpor v jejich zájmech, soud v řízení pokračoval i přes omezenou možnost osoby zúčastněné 4) se jednání aktivně účastnit. S přihlédnutím k okolnostem případu byla její participací na jednání ještě možné označit za efektivní díky dopomoci dětí, manžela a jeho zástupce (srov. přiměřeně nález sp. zn. I. ÚS 3378/24 ze dne 7. 5. 2025).
13. Osoba zúčastněná na řízení 4) uvedla, že se ztotožňuje s vyjádřením dětí. Manžel jí v současné době velmi pomáhá v práci i v domácnosti, dohlíží na její zdravotní stav. Kdyby musel vycestovat, ona by nevycestovala, neboť má v ČR centrum života (bydlení, práci, děti, vnučku). Byl by to pro ni však velký zásah.

III. Posouzení věci

14. Žaloba není důvodná.

Obecně k povinnosti opustit území

15. Správní orgány rozhodly podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců ve znění Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.

od 1. 7. 2023, podle něhož policie vydá rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace *cizinci, který není držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, u něhož ... by důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění byl nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života.*

16. V rozhodovací činnosti správních soudů se k § 50a zákona o pobytu cizinců ustálil závěr, že i v případě vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území je třeba posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí, a to podle kritérií § 174a téhož zákona (srov. rozsudky NSS č. j. 7 Azs 24/2017-29 ze dne 28. 3. 2017, č. 3574/2017 Sb. NSS, č. j. 8 Azs 290/2018-27 ze dne 19. 12. 2018, č. 3852/2019 Sb. NSS; č. j. 4 Azs 145/2025-70 ze dne 7. 10. 2025; kriticky však rozsudek KS v Brně č. j. 41 A 25/2024-66 ze dne 28. 2. 2025, odst. 45). V každém případě aplikace § 50a zákona o pobytu cizinců totiž musí být přítomna alespoň nevyčtená úvaha, zda se přednostně neuplatní některý z přímo aplikovatelných pramenů mezinárodního (i unijního) práva, tedy i čl. 8 Úmluvy nebo některé pravidlo směrnice č. 2008/115/ES.
17. Platí však, že rozhodnutí o povinnosti opustit území je ve své podstatě nejmírnějším opatřením pro cizince neoprávněně pobývající na území ČR. Na rozdíl od správního vyhoštění zde totiž nejsou stanovena žádná negativní omezení do budoucna v podobě zákazu vstupu na území ČR po určitou dobu. Dopady tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života tak jsou výrazně méně intenzivní. Samotná skutečnost, že cizinec má na území ČR rodinné vazby, neznamena, že by stanovení povinnosti opustit území představovalo nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Je mimo jiné tedy třeba posuzovat, zda by vycestování (s ohledem na to, jak složitý je v daném případě návrat do ČR) mohlo nepřiměřeně zasáhnout jeho soukromý a rodinný život. Nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince v důsledku vydání rozhodnutí o opuštění území bude zpravidla shledán pouze ve výjimečných situacích, které by ospravedlňovaly *naprostou nezbytnost přítomnosti cizince na území ČR* (srov. rozsudek NSS č. j. 1 Azs 296/2018-35 ze dne 24. října 2018; dále např. usnesení č. j. 21 Azs 69/2025-28 ze dne 11. 12. 2025 či č. j. 7 Azs 47/2025-30 ze dne 16. 5. 2025).
18. Podstata žaloby tak převážně spočívala na jediném žalobním bodu, a to tvrzení o vadách řízení spočívajících v především nepřezkoumatelnosti pro nedostatek (skutkových) důvodů. Tu žalobce spatřoval v absenci posouzení přiměřenosti z hledisek relevantních pro rodinný život žalobce. Obsahově však jde spíše o polemiku s tím, jak orgány posoudily vyvážení jednotlivých zájmů.

Skutkový základ úvah správních orgánů

19. Při posouzení přiměřenosti již krajské ředitelství policie bralo v potaz jednotlivá hlediska přiměřenosti, jak jsou uvedena v § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Na str. 5 svého rozhodnutí vypočetlo faktory svědčící ve prospěch žalobce: žalobce na území ČR pobývá od roku 1980 a prožil zde většinu života, získal zde sekundární vzdělání a naučil se jazyk, má zde manželku a dvě dospělé děti, které nabyly české občanství a založily vlastní rodiny, a nezletilou vnučku. Zároveň je žalobce vyššího věku.
20. Na str. 5 a následujících však krajské ředitelství také vypočetlo faktory svědčící v neprospěch žalobce: žalobce po zrušení povolení k trvalému pobytu neopustil území ČR

a dlouhodobě se mu nedaří pobyt legalizovat. O povolení k pobytu přišel z důvodu velmi závažné drogové trestné činnosti (organizátor mezinárodního obchodu s metamfetaminem), po propuštění z výkonu trestu neoprávněně zůstal na území ČR. Jeho věk či zdravotní stav nevylučují vycestování, obě děti jsou již samostatné. I manželka žalobce vypověděla, že by s žalobcem nevycestovala. Živí se drobným podnikáním v ochodu v Aši, což činila i v průběhu výkonu trestu žalobce. Žalobce přitom v zemi původu žil do 20 let věku, stále tam má bratra a sestru.

21. Žalobce tak sice má v ČR zázemí celé blízké rodiny, naopak v zemi původu nemá ani základní zázemí. To jsou však okolnosti, které si žalobce způsobil sám, protože svou složitou životní situaci neřešil včas a regulérně. Zjištěné skutečnosti nevypovídají o tom, že by návrat do země původu žalobce byl nemožný z hlediska jeho reintegrace, a nevypovídají ani o tom, že by jeho přítomnost na území ČR byla naprosto nezbytná z hlediska zachování rodinného či soukromého života.
22. K tomu žalovaná doplnila, že žalobce měl území ČR opustit do 30. 3. 2022. Z provedených výsledků vyplývá, že žalobce a jeho manželka si vzájemně vypomáhají v domácnosti a v podnikání, což ovšem manželka zvládala i dříve s pomocí zletilých dětí, když byl žalobce ve výkonu trestu. Z ničeho neplyne radikální změna životní situace rodiny žalobce, že by se nemohla obejít bez jeho přítomnosti. Není vyloučeno, aby rodinní příslušníci navštěvovali žalobce mimo území ČR (manželka má povolen trvalý pobyt, děti jsou občany ČR). Stejně tak žalobce může požádat o krátkodobé turistické vízum, přičemž již v březnu 2028 může být odsouzení žalobce zahlazeno.
23. Ke zdravotnímu stavu manželky žalobce žalovaná uvedla, že jde o vcelku běžné zdravotní obtíže (cukrovka, vysoký cholesterol, onemocnění cévní soustavy), které nevypovídají o nezbytnosti osobní péče žalobce o manželku. Řízení ostatně trvalo 3 a půl roku a žalobce nedoložil žádné konkrétní zdravotní zprávy, které by prokazovaly závažnou povahu onemocnění.
24. Takto zjištěný skutkový stav odpovídá tomu, co žalobce a jeho manželka v řízení vypověděli. Hodnocení správních orgánů je srozumitelné, logické a na skutkové okolnosti případu přiléhavé. Žádné konkrétnější okolnosti či alespoň tvrzení soud ve správním spisu neshledal, a žalobce to v zásadě ani netvrdil v žalobě. K otázce zdravotního stavu manželky žalobce ostatně zdejší soud doplňoval dokazování ve věci sp. zn. 35 A 1/2023 a neshledal na něm nic mimořádného.
25. Nelze přehlédnout, že žaloba některé výše uvedené skutečnosti popisuje s větší intenzitou (nemožnost manželky pokračovat v podnikání, její nepříznivý zdravotní stav, potřebu osobní péče žalobce o ni). To je ovšem vlastní vnímání skutkového stavu ze strany žalobce, které nemá objektivizovanou oporu v podkladech pro rozhodnutí. Žalobce jen hodnotí skutkový stav jako závažnější než správní orgány; v jejich hodnocení však soud neshledal žádnou vadu.
26. Při ústním jednání ostatně žalobce uznal, že zdravotní stav osoby zúčastněné na řízení nelze považovat za nějak mimořádný, a že ho nehodlá zveličovat jen proto, aby dosáhl příznivějšího rozhodnutí. Zdravotní stav manželky žalobce a jeho péče by tak měly být brán spíše jako *jeden z faktorů svědčících ve prospěch žalobce, nikoliv jako faktor jednoznačně rozhodující*.

27. Na okraj toho soud jen připomíná, že otázka prokazování skutkového stavu o rodinném a soukromém životě je povinností žalobce; neprokázání těchto skutečností tak jde k jeho tíži. Správní orgán totiž nemá v řízeních podle zákona o pobytu cizinců povinnost *ex officio* zjišťovat okolnosti rodinného či soukromého života cizinců (§ 174a odst. 1 druhá věta zákona o pobytu cizinců; např. rozhodnutí NSS č. j. 1 Azs 260/2020-27 ze dne 17. 8. 2020, odst. 29–32; č. j. 3 Azs 246/2020-39 ze dne 24. 5. 2022, odst. 28–30; č. j. 2 Azs 135/2023-33 ze dne 10. 8. 2023, odst. 16, 19; č. j. 1 Azs 168/2024-30 ze dne 21. 11. 2024, odst. 47, 49). Tato judikatura se vztahuje i na vztah žalobce k nezletilé osobě zúčastněné na řízení (kazuisticky lze ostatně odkázat na rozsudky č. j. 8 Azs 279/2022-47 ze dne 31. 10. 2023 a č. j. 7 Azs 14/2025-38 ze dne 5. 9. 2025, kde NSS na rozdíl od KS v Plzni *vůbec neshledal zásah* ve vztahu mezi *vietnamským dědečkem a jeho vnukem, o kterého přes pracovní dny pečoval namísto rodičů*, o čemž v té věci *vůbec* nebylo sporu).
28. Nelze však přehlédnout, že faktický obsah argumentace žalobce netvrdí nesprávné posouzení rozložení důkazního břemene, ale především nesprávnou právní kvalifikaci jinak dostatečně zjištěného skutkového stavu.
29. Celkově se proto soud ztotožnil s hodnocením přiměřenost ze strany správních orgánů. V řízení nevyvstaly žádné mimořádné okolnosti odůvodňující naprostou nezbytnost přítomnosti cizince na území ČR. Správní orgány nepominuly, že pobytová situace žalobce je složitá. V případě žalobce však existuje veřejný zájem na tom, aby žalobce opustil území ČR, protože nedodržuje pravidla pro pobyt cizinců. Jeho intenzita je zvýšena tím, že celý problém žalobce původně vznikl kvůli odsouzení žalobce pro velmi závažnou trestnou činnost. Žádná závažná, protichůdná hlediska ve prospěch žalobce dána nejsou. Z hlediska čl. 8 Evropské úmluvy závěry správních orgánů obstojí, protože jsou založeny na individualizovaném posouzení a odpovídají spravedlivému poměření jednotlivých zájmů (např. rozsudek ESLP ve věci El Ghatet proti Švýcarsku č. 56971/10 ze dne 8. 11. 2016, zejména odst. 46–47 a judikatura tam citovaná)
30. S tím pak souvisí omezené možnosti žalobce návratu na území ČR.
31. Doba, po kterou žalobce nebude splňovat podmínku trestní zachovalosti coby jeden z nezbytných předpokladů pro získání oprávnění k pobytu se odvíjí od doby nezbytné k zahlazení odsouzení podle § 105 trestního zákoníku. Tato doba je pak závislá na délce uloženého trestu odnětí svobody – tedy nepřímě i na závažnosti spáchané trestné činnosti. To znamená, že čím závažnějšího trestného činu se cizinec dopustí, resp. čím delší trest odnětí svobody obdrží, tím delší bude doba, po kterou bude muset vést řádný život, aby soud jeho odsouzení následně zahladil. Cizinci, kteří jsou pachatelé závažné trestné činnosti, proto budou mít *logicky i po právu* vždy výrazně více ztíženou možnost návratu do ČR než ti, kteří se dopustí méně závažného jednání (srov. např. rozsudek KS v Brně č. j. 41 A 5/2024-36 ze dne 17. 6. 2024, odst. 24–26).
32. Předchozí trestní minulost cizince *a priori* nevylučuje možnost udělení krátkodobého víza; vše závisí na dalším chování cizince a individuálním posouzení jeho případné žádosti. Namítaná absence trestní zachovalosti tedy v tomto ohledu není ani relevantní: pravidla pro vydávání krátkodobých víz upravuje vízový kodex (nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 810/2009). Mezi důvody neudělení víza pak nepatří pouhá skutečnost, že cizinec má záznam v rejstříku trestů (srov. čl. 21 a 32 vízového kodexu). Možnost využít krátkodobá víza akceptoval i Nejvyšší správní soud (srov. usnesení č. j. 5

Azs 51/2025-28 ze dne 27. 6. 2025, odst. 19; č. j. 3 Azs 140/2024-34 ze dne 20. 2. 2025, odst. 16).

IV. Závěr

33. Závěr soudu tak lze shrnout tak, že v řízení nebyly prokázány mimořádné okolnosti rodinného života či zdravotního stavu jako by např. byla potřeba starat se o některého ze členů rodiny z důvodu jeho věku zdravotního stavu či jiného důvodu závislosti na péči. Správní orgány tak mohly posuzovat jen vcelku běžné okolnosti života žalobce a jeho rodiny, která je nesporně velmi dlouhodobě usazena v ČR. Tyto okolnosti však stále ještě převažuje zájem ČR na tom, aby zde žalobce nepobýval bez oprávnění k pobytu. Soud neshledal, že by tato vyvažovací úvaha správních orgánů nemohla obstát.
34. Ve věci samé tedy žalovaná posoudila rozhodné právní otázky správně a její rozhodnutí netrpí ani vadami řízení. Soud proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
35. Žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšné žalované nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 věta první s. ř. s.).
36. Osoby zúčastněné na řízení nebránily své právo, které jim vyplývalo z rozhodnutí nebo jiného úkonu napadeného žalobou; bránily pouze právo, které jim vyplývá z mezinárodní smlouvy i z ústavního pořádku, což však zákonodárce u náhrady nákladů nezohledňuje. Soud jim neuložil žádnou povinnost a ani neshledal žádný důvod hodný zvláštního zřetele. Náhrada nákladů řízení jim tedy nenáleží (§ 60 odst. 5 s. ř. s.)

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 6. března 2026

Mgr. Jan Šmakal v.r.
soudce